

Şerife Anne

– HasanYAYLACI · 06 Nisan 2011

Tebessümü hiç eksik etmediği yüzünde, gözyaşları da hiç eksik olmazdı. O, gülerken ağlayabilen nadir insanlardandı. Küçük gözleri sanki kutsal gözyaşları ile besleniyor ve etrafına nur saçıyor. İyilik meleğinin yüzü nasıl ise onun yüzü de öyleydi sanki. Yanakları hafif tombulca ve tebessümü doğaldı. Sol yanağındaki gamzeyi bilmeyen yoktu. Henüz kırkına bile basmamıştı ama küçük-büyük herkes O'na "Şerife Anne" diye hitap ederdi. Bu unvanı almasına sebep şefkatli yüreği ve iyilikseverliği idi. Şerife Anne'nin hiç boş vakti olmazdı. Sıkça huzurevi ziyareti yapar, haftanın bir gününü de hasta ve hastane ziyaretlerine ayırırdı.

Şerife Anne, yeni bir güne daha sağlık içinde kavuşmanın mutluluğu ile önce Rabbine dua etti. Sonra kahvaltısını yaptı. Kahvaltısı bir dilim beyaz peynir, üç zeytin ve bir dilim ekmektir. Bir bardak çay içtikten sonra çocukları ile ilgilendi. Onları okula gönderdikten sonra ajandasını çantasına koydu. Mantosunu giydi. Bazen kullandığı yürüyüş ayakkabılarını ayağına taktı ve yola koyuldu. Bugünün ziyaret yeri tıp fakültesi hastanesi idi. Oradaki ilginç bir vaka haber edilmişti.

Evinin bulunduğu sokağı bitirip caddeye çıkmak üzereyken aniden çalan korna sesinden hiç korkmadı. Çünkü bu kardeşliğim dediği Aysel'in arabasının kornasıydı. Kaldırıma yanaşan arabaya bindi. Şerife Anne'nin iyilik hareketi gün geçtikçe büyüyordu. Bugünkü programa birkaç arkadaşı daha gelecekti. Buluşma Tıp Fakültesi Hastanesini girişinde olacaktı. Şerife Anne ve kardeşliği trafik lambaları hariç başka bir yerde durmadan hastaneye doğru yol aldılar.

Şerife Anne, hastane önüne geldiklerinde; arkadaşlarının yanında beyaz önlüklü bir kişi gördü. Bu bey Hastane Başhekimiydi. Çünkü önceki gün onu hastaneye davet eden ve ilginç haberi veren kişi bizzat başhekimin kendisiydi. Şerife Anne'yi Başhekim karşıladı.

–Hoş geldiniz Şerife Anne. Biz de sizi bekliyorduk. Buyurun efendim. Önce ben bir çay ikram edeyim. Hemde size olayı anlatayım. Ondan sonra hastayı ziyaret ederiz.

–Peki efendim. Siz nasıl münasip buyurursanız öyle olsun.

Başhekim eliyle buyurun işaretini yaptıktan sonra onlar önde, ekip arkada başhekimin odasına gittiler. Başhekim çayları söyledikten sonra direk konuya girdi.

–Efendim, hemen hemen üç aydır yatan bir hastamız var. Siz daha önceki ziyaretinizde bu hastamız yoğun bakımda olduğu için onu ve hikâyesini bilmiyorsunuz. Kısaca ben anlatayım. Bu kardeşimize şehrin تنها caddelerinin birinde bir araba çarpmış ve çarpan kişi kaçmış. Bu kardeşimiz yaralı ve baygın bir halde iken bir veya birkaç kişi gelip, cüzdandan yada değerli ne varsa hepsini alıp kaçmışlar. Sanırım kimliği de bu alınanlar arasındaymış. Çünkü üzerinden kimliğin belirtir hiçbir şey bulamamışlar.

Başhekim hikâyenin bu kısmını anlatırken, Şerife Anne'nin gözyaşları tonton yanaklarının arasından süzülüp anne şefkatinin timsali bağına düşüyordu. Başhekim devam etti.

–Hasta bize ağır koma halinde iken getirildi. Beyin kanaması vardı. Müdahale edilerek kanama durduruldu. Ancak beyin önemli bir travma geçirmiş, omurilik bayağı hasar görmüştü. Bu yüzden hasta

hafızasını kaybetti ve vücudunda ağır bir felç tablosu şekillendi. Ne konuşma var, ne yazma, nede anlama. Bildiğiniz spastik bir çocuk gibi. İşin garibi polis tüm araştırmalarına rağmen hastanın kimliği ile ilgili hiç gelişme kaydedemedi. Kayıp ilanı verilenler arasında hastamızı tarif eden bir ilan yok. Şimdiye kadar bir yakını ortaya çıkmadı. Hasta tamamen sahipsiz durumda. Bizimde şartlarımız belli. Hastayı uzun süre burada tutamayız. O yüzden sizden yardım istemeye karar verdik.

Şerife Anne "Hastayı bir görelim. Ondan sonra ne yapabiliriz onu düşünelim" diyerek ayağa kalktı. Başhekim önden Şerife Anne ve arkadaşları arkadan başhekimi takip ettiler. Hastanın odasına girildiğinde durumun başhekimin anlatmasından daha vahim olduğu görülüyordu. Yatağa bağımlı, hiç hareket kabiliyeti olmayan, sadece gözleriyle yaşadığını hissettiren bir delikanlı vardı gözler önünde.

Şerife Anne, hastanın yanına giderek elini tuttu. Göz göze geldiler. Şerife anne bir yandan sevgi dolu yüzüyle tebessüm ediyor bir yandan yine gözlerine hakim olamıyordu. Hasta genç sanki o dokunuşu kalbinde hissetmişti. Gözleri ile yarım yamalak gülümsedi ve bir damla gözyaşı ile o tebessüme eşlik etti.

Başhekim heyecanla araya girdi. "İnanır mısınız şimdiye kadar karşısındaki kişilere hiç tepki vermemişti. İlk kez gözünde yaş görüyoruz. Ve ilk kez tebessüm etme gayretine şahit oluyoruz. Boşuna Şerife Anne değilsiniz." diyerek şaşkınlığını gizlemiyordu.

Hastanın bakım faturası hayli kabarmıştı. Yeşil kart çıkarılamıyordu çünkü kimliği tespit edilememişti. Hastane yetkilileri duruma bir çözüm bulamamış, bu yüzden Şerife Anne ve arkadaşlarından yardım istemişti. Böyle bir hastayı hiçbir bakım evi kabul etmezdi. Şerife Anne'nin yüreğini ençok; kazayı yaptıktan sonra kaçan kişi ile kazazede, baygın ve yaralı halde iken onu soyup kayıplara karışanlar yaralamıştı. O'na göre orada kayıplara karışan tek şey insanlıktı. Bir an insanlığından utanacak gibi oldu. Sonra "bu filleri yapanların insanlığı sorgulanmalı" diye düşündü.

Zaman düşünme zamanı değildi. Bir çare üretmeliydi. Biriken hastane ücreti bir şekilde ödenirdi ama ya sonrası. O sonranın cevabını bir türlü bulamıyordu. Şerife Anne, birden hasta gencin kendisine gösterdiği tepkiyi hatırladı. Herkese kayıtsız kalan bu genç sadece Şerife Anne'ye karşı hislerini göstermişti. Adeta ondan yardım istemişti. İşte o zaman karar verdi. Hastayı kendi evine götürecekti ve kendisi bakacaktı. Bu kararını Başhekime ve arkadaşlarına açıkladığında kısa süren bir sessizlik yaşandı. Başhekim:

–Fakat siz onca faaliyet arasında zorlanmayacak mısınız? Şimdi ben mahcup oldum. Başka bir çözüm üretelim. Zararı yok üç-beş gün daha misafir ederiz hastayı.

Şerife Anne "Doktorum, bu çocuk beni istiyor, verdiği tepkiyi siz daha iyi değerlendirdiniz. Sizden tek ricam, devam edecek tedavi ve rehabilitasyonda bana yardımcı olmanız. Şimdi hastanın taburcu işlemleri için ilgililere talimat verin lütfen" diyerek kararlılığını gösterdi. Başhekim "peki, siz nasıl istiyorsanız öyle olsun. Ben ambulansı hazırlatayım. Taburcu işlemlerini de başlattırırım. Çok teşekkür ederim. Bizi bu müşkül durumdan kurtardınız" diyerek cevap verdi.

Şerife Anne hastayı da alarak ambulansla eve gitti. Arkadaşları da arkasından. El birliği ile oğlanların odasını hasta odası yaptılar. Okullarından dönen çocuklar ve Şerife Anne'nin eşi eve gelen misafiri hiç yadırgamadılar. Çünkü o zamana kadar birçok kimsesize ailecek kucak açmışlardı. Sonuçta evlerine gelen misafirde kimsesiz sayılırdı.

Kimliği meçhul delikanlıya Allah kulu manasına gelen 'Abdullah' ismini verdiler. Abdullah'ın hastane masraflarını Şerife Anne'nin varlıklı arkadaşları karşıladılar. Aralarında başhekim de olmak üzere tıp fakültesinin doktorları düzenli olarak ziyaretlerini yaptılar. Günler günleri kovaladı. Emniyet tüm araştırmalarına rağmen bir arpa boyu yol katedememişti. Bu arada Abdullah'ın durumunda da birkaç küçük iyileşme dışında başka gelişme kaydedilmemişti. Ömür boyu yatağa mahkûm kalması kesinleşmişti adeta.

Bu olay şehirde herkesin dilindeydi artık. Bir gün Şerife Anne'nin ev telefonu çaldı. Karşısındaki kişi ulusal bazda yayın yapan televizyonlara haber sağlayan bir haber ajansının muhabiriydi. Muhabir "gencin haberini yapılarak televizyonda yayınlanırsa onu tanıyanların ortaya çıkabileceğini" söyleyerek Şerife Anne'yi haber için ikna etti. Evde çekimler yapıldı. Ertesi gün bütün televizyonların haber kuşuğında bu haber yayınlanacaktı.

Yayın günü bütün aile Abdullah'ın odasında toplandı. Abdullah geldikten sonra mutfaktaki küçük ekran televizyon bu odaya kurulmuştu. Televizyonu açtılar. Haberler başlıyordu. Herkes pür dikkat haberleri izliyordu. Sıra Abdullah'ın haberine gelmiş ve Şerife Anne ile Abdullah görüntüye girmişlerdi. Çıt çıkmıyordu. Hikâye anlatılırken o güne kadar tek kelime konuşamayan Abdullah, ekrana bakarak "Anne" dedi. Ekranda Şerife Anne ve kendinden başka kimse yoktu. Evin içinde herkes bu seslenişi duymuştu. Ama Şerife Anne, bu nidayı ta ana yüreğinde hissetmiş ve hemen karşılık vermişti. "Ođluuum."

Herkes şaşkınlık içindeydi. Evin en küçüğü sekiz yaşındaki Emre "Hadi Abdullah abi, bir daha söyle, Haydi 'anne' de ne olur" diye sevincinden ısrar ediyordu. Abdullah bir daha "Anne" dedi. Bu kez Şerife Anne'nin gözlerinin içine bakarak söylemişti o sihirli kelimeyi. Şerife Anne, ilk çocuğundan duyduğu ilk 'anne' seslenişine bile bu kadar sevinmemişti. O kadar mutlu olmuştu ki, şimdi mutluluktan ağlıyordu. Belli ki Abdullah onları, ailesi olarak benimsemişti.

Yayının yapılmasının ardından yirmi gün geçmesine rağmen Abdullah'ı tanıyorum diyen bir kişi bile çıkmamıştı. Şerife Anne'nin eşi bu durumu şöyle yorumladı içinden: Abdullah'ın bir veya birkaç yakını mutlaka vardı. Ama kimse ortaya çıkmıyordu. Abdullah'ın sürekli bakıma muhtaç durumu onları korkutmuş olmalıydı. Abdullah 'anne' kelimesi dışında yine konuşamıyor ama birçok şeyi anlayabiliyordu artık. Mesela sevildiğini. Az da olsa yüz mimikleri ile sevildiğini gösterebiliyordu Şerife Anne ve ailesine.

İnsanlık o yıl Şerife Anne'yi yılın annesi ilan ederek üzerindeki lekeyi silmeye çalışıyordu. Şerife Anne ise; artık Abdullah'ın kimliğini belirleme çabalarını yersiz buluyordu. Zira O'nun bir kimliği vardı: Abdullah. Yani Allah'ın bir kulu ve onun da oğlu...